

MINTHA MÚLNA BÁRMI IS A PIZSAMÁN

Minden bizonnyal lehetne, lehetett volna úgy mondani, hogy pizsamafelső vagy pizsamaalsó. De mégsem így mondták. Hanem úgy, hogy pizsamanadrág és pizsamakabát. Ami egy idő után eléggé kínos volt. Felnőtteken hangzott ugyan, hogy nadrág, meg hogy kabát, de mégiscsak gyerek voltam, aki engedelmességgel tartozik a felnőtteknek. Eléggé gyerekes helyzet, vakon engedelmeskedni. Még akkor is, ha felnőttek szavakkal szólítanak fel az engedelmességre: „Vedd fel szépen a pizsamanadrágodat.” Vagy: „Miért nem gombolod be a pizsamakabátot?” Ez így persze még inkább gyerekesnek tűnt, kifestőnek lenni, kispizsamanadrágban és kispizsamakabátban. Az összes többi egykori nyűgről most nem is beszélve.

Nem mintha múltna bármi is a pizsamán, hogy viselem vagy sem.

Nem csoda hát, hogy akkor, amikor már lehetett, azonnal ledobtam. Az eredeti slicces gombolósat is, és a későbbi gumírozott bebújósat is. Vagy alsónadrágban, pontosabban gatyában, vagy egyenesen pőrén aludtam.

Nem mintha múltna bármi is a pizsamán, hogy viselem vagy sem.

Végül is, a pizsamát senki nem látja. Csak az, aki viseli, és azok, akik azzal élnek, aki viseli. A pizsama alatt közvetlenül a test van. Az emberi test legkülső felülete, a bőr közvetlenül érintkezik a pizsama belső felületével. Eközben az emberi szőr óhatatlanul kibolyhosítja az állati eredetű ruhaanyagot. Egymáshoz simulnak és egymáshoz súrlódnak. Ember és állat – a pizsamában. Akárcsak két meztelen test. Amiből, a simulásból és súrlódásból meg tetemes hő keletkezik. Jóleső melegség. Az ember a saját pizsamájának a melegében alszik, buja textilhőben, mintegy összefekszik vele. A hétköznapi ismétlődő bestialitása a faszírtötét és hernyópuha pizsamabarlangban. Ha viszont egy másik emberhez, egy másik ember testéhez bújik, akkor a pizsama nemcsak hogy feleslegessé, de elidegenítővé és nevetségessé is válik. A csíkozása, a gombjai, az élre vasalt gallérja, a taknyos zsebkendővel telitömött zsebe. Jobb esetben. Rosszabb esetben meg a bebújós nyakkivágás, az

amőbaszerű mintázat és az uniszex slicctelenség. Slicckivágás helyett száradó húgyfolt. A másik ember vonatkozásában a kényelmes pizsamapáncélzat tulajdonképpen csak arra való, hogy lekerüljön a testről. Hogy a puha bábból, megfordított rendben, végre előkerüljön – a síkos lárva. A pillangóhatás ezúttal elmarad.

Nem mintha múltna bármi is a pizsamán, hogy viselem vagy sem.

Noha a másik meztelen ember mellett (nem az ágyban) ott van még a többi felöltözött ember. Az öltözet pedig olykor éppenséggel a pizsama. A csoportos szállások, a közös hálóhelyek félszeg bája. Mindig is zavarba ejtett, ha a felöltözött többiek közül valakit éppen pizsamában láttam. És azt, hogy engem a többiek pizsamában lássanak, igyekeztem elkerülni. Ami viszont nem volt nehéz, lévén otthon sem pizsamában aludtam. Felvettem hát valami ruhadarabot. Nem pizsamát, de pizsamaként.

Nem mintha múltna bármi is a pizsamán, hogy viselem vagy sem.

Az embernek egyébként sem muszáj beszélni a pizsamáról. Nem kell néven nevezni, ha nem viseli, de még akkor sem, ha történetesen viseli. Így például a boltban sem ő kéri az eladótól; más kéri tőle, hogy hazavigye neki, aki viszont nem hordja, igyekszik nem hordani. Vagy hordja, és nem érdekli. Nem érdekli az egész. Tőle akár hosszú, bokáig érő hálóing is lehetne hófehér hálósipkával. Az ágy alatt az éjjeli edény, odakinn az üvöltő kutyával versenyt süvítő szél.

Nem mintha múltna bármi is a pizsamán, hogy viselem vagy sem.

Úgy is mondhatnám, hogy kétszer nő fel az ember. Először akkor, amikor indulatosan leveszi a pizsamát. Másodszor pedig akkor, amikor beletörődve újra felveszi. Amikor rájön, hogy azzal az erővel, hogy nem viseli a pizsamát, éppenséggel még viselhetné is. Hogy akár viseli a pizsamát, akár nem, immár visszavonhatatlanul felnőtt lett, aminek, a felnőttiségnek már nagyon nincs köze a pizsamához.

